

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **G. S. K.**, narozen „X“, státní příslušník Indie,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, Balková 1, 331 65 Tis u
Blatna,

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**,
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 12. 2020, č. j. KRPU-151487-59/ČJ-2020-040022-SV-ZZ,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 26. 12. 2020, č. j. KRPU-151487-59/ČJ-2020-040022-SV-ZZ, **se pro vady řízení zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 26. 12. 2020, č. j. KRPU-151487-59/ČJ-2020-040022-SV-ZZ, kterým byla podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodloužena doba žalobcova zajištění za účelem správního vyhoštění stanovená rozhodnutím žalované ze dne 12. 10. 2020, č. j. KRPU-151487-44/ČJ-2020-040022-SV-ZZ, o 82 dnů od 2. 1. 2021 včetně s tím, že do celkové doby zajištění se započítává doba od okamžiku prvotního omezení osobní svobody na území České republiky, který nastal dne 10. 9. 2020 v 16:00 hodin, až do ukončení zajištění dne 17. 9. 2020, tedy osm dní.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že žalovaná porušila § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaná současně podle žalobce porušila § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, když při posuzování realizovatelnosti správního vyhoštění nečerpala z aktuálních zpráv, které by situaci v zemi původu hodnotily objektivně a ve vztahu k žalobcově konkrétní situaci (zprávy byly zcela obecné). Žalobce měl za to, že si žalovaná v rozporu s § 50 odst. 2 a 3 správního řádu neoprátila dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšla ze spolehlivě zjištěného stavu věci (neaktuální zprávy o bezpečnostní situaci v zemi původu – z roku 2018) a v rozporu s § 50 odst. 4 správního řádu nepřihlédla ke všemu, co v řízení vyšlo najevo (zejména ve vztahu k existenci odůvodněných obav na straně žalobce). Podle žalobce žalovaná porušila rovněž § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné, pokud jde o úvahy, jimiž se žalovaná řídila při hodnocení podkladů rozhodnutí, a z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jaké konkrétní úkony budou v době dalšího zajištění žalobce konány, nejsou zřejmé důvody časové prodlevy a skutečná realizovatelnost správního vyhoštění.
3. Žalobce konstatoval, že prodloužení zajištění je nezákonné, neboť účel zajištění nemůže být naplněn. Připomněl, že podle napadeného rozhodnutí mu dosud nebyl vystaven náhradní cestovní doklad potřebný k cestě do země původu a nebyly zabezpečeny další náležitosti. Zdůraznil, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, jaké kroky k vydání náhradního cestovního dokladu již byly podniknuty, a na základě čeho se žalovaná domnívá, že v průběhu prodloužení zajištění bude náhradní doklad vydán a bude moci být naplněn účel zajištění. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 119/2011 žalobce podotkl, že správní orgány jsou při rozhodování o prodloužení doby zajištění cizince povinny důkladně a svědomitě posuzovat skutečnost, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly, tyto skutečnosti musí být přesvědčivě a nezpochybnitelně doloženy ve správním spisu, a nejsou-li tyto podmínky respektovány, nemá skutková podstata, z níž správní orgán v řízení vychází, oporu ve spisovém materiálu. Podle žalobce celý proces komplikuje celosvětová pandemie onemocnění COVID-19 a nelze předpokládat, že správní vyhoštění bude opravdu realizováno. Žalobce poznamenal, že liknavý přístup správních orgánů nemůže být důvodem k prodloužení zajištění. Další pochybení žalované spatřoval žalobce v tom, že ačkoli během pohovoru několikrát zmínil, že mu v případě nuceného návratu hrozí nebezpečí ze strany policie z důvodu podpory

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

separatistů v zemi původu, žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že jí z žalobcovy výpovědi není známa žádná objektivní překážka, která by bránila realizaci vyhoštění. V této souvislosti žalobce konstatoval neproveditelnost správního vyhoštění.

4. S odkazem na rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 29. 1. 2008, stížnost č. 13229/03, a ze dne 15. 11. 1996, stížnost č. 22414/93, rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 11. 10. 2011, stížnost č. 41416/08, a rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 93/2011 žalobce uvedl, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli, a pokud vyhošťovací nebo vydávací řízení není vedeno s náležitou pečlivostí, zajištění přestává být v souladu s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce zdůraznil, že z napadeného rozhodnutí není seznatelné, jakými úvahami se žalovaná řídila, když dospěla k závěru, že správní vyhoštění bude možno realizovat v době 82 dnů stanovené rozhodnutím o prodloužení zajištění. Žalovaná měla podle žalobce podepřít svou úvahu o realizovatelnosti správního vyhoštění do Indie svou minulou praxí. Žalobce připomněl mimořádnost institutu zajištění vyplývající z omezení osobní svobody a připomněl nutnost zvažovat, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný. K tomu odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 5/2010, 1 As 12/2009 a 7 As 79/2010. Faktická nemožnost vyhoštění přitom podle žalobce nastává i v případě, kdy cizinec nedisponuje platným cestovním dokladem a stát, jehož je občanem, mu odmítá nový cestovní doklad vydat. Žalobce uzavřel, že zajištění je nutné považovat za nezákonné i při pravděpodobné absenci reálného předpokladu pro vyhoštění.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná ve svém vyjádření připomněla důvody žalobcova zajištění. Konstatovala, že svědomitě posuzovala skutečnosti, které odůvodňují prodloužení žalobcova zajištění. Poukázala na v napadeném rozhodnutí uvedený výčet úkonů, které třeba provést k realizaci správního vyhoštění, včetně předpokládané doby, kterou budou tyto úkony vyžadovat. Žalovaná citovala stanovisko Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 16. 12. 2020 ohledně postupu při zajišťování náhradního cestovního dokladu pro žalobce. Uvedla, že oficiální stanovisko Velvyslanectví Indické republiky v Praze zatím nelze předjímat, a zdůraznila, že v napadeném rozhodnutí uvedla obvyklé lhůty a postup, který se vztahuje na cizince této státní příslušnosti. Podle žalované je v souvislosti s celosvětovou pandemií nemoci COVID-19 možné, že zajištění bude muset být znovu prodlouženo. Žalovaná měla za to, že žalobcem uváděné závěry Evropského soudu pro lidská práva se na žalobcův případ nevztahují, nedošlo k situaci, kdy by indické orgány odmítaly vydat žalobci náhradní cestovní doklad, a realizace žalobcova správního vyhoštění aktivně pokračuje, čímž je účel zajištění naplněn. Žalovaná odmítla námitku o neaktuálnosti zpráv o zemi původu a nerealizovatelnosti správního vyhoštění s ohledem na bezpečnostní situaci v Indii. Podotkla, že vycházela předně z výpovědi žalobce a že jeho vyjádření, že je obyvatelem Pandžábu a separatistou, nelze považovat za relevantní a individualizované obavy, na základě kterých by musela vyžadovat závazné stanovisko Ministerstva vnitra pro účely samotného zajištění. Žalovaná připomněla, že podle samotného žalobce neprobíhá v oblasti, kde bydlí, žádný ozbrojený konflikt. Dodala, že Indie je bezpečnou zemí původu a žalovaná není známa žádná změna týkající se tamní bezpečnostní situace. Žalovaná uzavřela, že postupovala zcela v souladu s právními předpisy, rozhodnutí vydala v souladu se zákonem a náležitě ho odůvodnila. Navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhł nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
7. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl dne 9. 9. 2020 kontrolován a zadržen hlídkou německé policie na parkovišti Am Heidenholz na dálnici A17 ve směru z České republiky do Německa, neboť předložil ke kontrole občanský průkaz, který byl veden v evidenci SIS II jako odcizený, a neměl žádný doklad, který by jej opravňoval k pobytu na území Německa či České republiky. Dne 10. 9. 2020 byl žalobce na základě readmisní dohody předán z Německa do České republiky, kde byl zajištěn ve smyslu § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Dne 11. 9. 2020 bylo se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců.
9. Dne 11. 9. 2020 od 10:30 hodin byl se žalobcem sepsán protokol o výsledku, při kterém uvedl, že se cítí zcela zdravý. K průběhu cesty, která skončila jeho zajištěním, žalobce konstatoval, že neví, odkud vyjízděli, ale měli namířeno do Frankfurtu, ovšem bylo mu jedno, kde v Německu skončí. Odcizený občanský průkaz žalobci zařídil nějaký Afghánec za 500 Eur, jeho vlastní cestovní doklad mu před odletem z Indie v prosinci 2019 sebral člověk, který mu zprostředkoval cestu do Evropy. Českou republikou žalobce jen projížděl, jeho cílem bylo Německo. Vysvětlil, že v Indii má problémy ohledně pozemků, tak se vydal na cestu do Evropy. Žalobce nevěděl, v jakých státech Evropské unie se zdržoval, před odjezdem z Indie si nezjistil podmínky, za kterých může cestovat do České republiky. Na území České republiky ani v Evropské unii žalobce nemá žádné rodinné vazby ani osoby blízké, společenské ani kulturní vazby, majetek ani ekonomické poměry. Žalobcova rodina žije v Indii v oblasti, kde neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, nicméně žalobce se tam bojí, protože jim čtyři ozbrojení sourozenci hrozí, že jim seberou zemědělské pozemky. O azyl chtěl žalobce požádat až v Německu. K dotazu, zda mu nějaký důvod brání v návratu do Indie, žalobce uvedl, že je obyvatelem Pandžábu a separatistou; z tohoto důvodu jej již třikrát zatkla policie a strávil několik dní v cele bez soudu nebo obvinění. Žalobce se proto nechtěl do Indie vrátit. Dodal, že nemá dostatek finančních prostředků pro návrat ani finanční prostředky na složení kauce.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. Žalovaná si dále opatřila informaci OAMP ze dne 30. 8. 2018 nazvanou Indie – Bezpečnostní a politická situace v zemi a dne 12. 9. 2020 vydala rozhodnutí č. j. KRPU-151487-20/ČJ-2020-040022-SV-ZZ, jímž žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) a odst. 2 zákona o pobytu cizinců zajistila za účelem správního vyhoštění. Téhož dne vydala žalovaná rovněž rozhodnutí č. j. KRPU-151487-27/ČJ-2020-040022-SV-ZZ, jímž žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a bod 4 zákona o pobytu cizinců uložila správní vyhoštění, stanovila dobu, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na tři roky s počátkem od okamžiku pozbytí oprávnění pobytu na území České republiky, stanovila dobu vycestování do třiceti dnů od právní moci rozhodnutí a vyslovila, že nebyly shledány důvody znemožňující vycestování do Indie.
11. Dne 13. 9. 2020 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 15. 9. 2020, č. j. OAM-96/LE-BA02-BA04-PS-2020, byl žalobce zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Následně vzal žalobce svou žádost o udělení mezinárodní ochrany zpět a předmětné řízení bylo zastaveno s právní mocí ke dni 23. 9. 2020.
12. Rozhodnutím ze dne 12. 10. 2020, č. j. KRPU-151487-44/ČJ-2020-040022-SV-ZZ, žalovaná žalobce opět zajistila za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Téhož dne požádala žalovaná Ředitelství služby cizinecké policie o ověření totožnosti a vystavení náhradního dokladu k realizaci správního vyhoštění žalobce. Přípisem ze dne 16. 12. 2020, č. j. CPR-31445-6/ČJ-2020-930310-T247, Ředitelství služby cizinecké policie oznámilo žalované, že dne 4. 11. 2020 zaslalo Velvyslanectví Indické republiky v Praze dožádání týkající se vydání náhradního cestovního dokladu žalobci a dne 16. 11. 2020 obdrželo odpověď, že k vystavení náhradního cestovního dokladu je potřebné sdělit datum narození, číslo předchozího cestovního dokladu a jména rodičů s tím, že následně se uskuteční konzulární pohovor na velvyslanectví, tudíž dosud dodané informace nedostačují pro ověření identity a vystavení cestovního dokladu. Ředitelství služby cizinecké policie současně sdělilo, že na základě následných telefonických hovorů s velvyslanectvím bude k dané věci zaslán oficiální dopis, v němž bude Velvyslanectví Indické republiky v Praze požádáno o oficiální odpověď a postoj k ověřování totožnosti žalobce. Ředitelství služby cizinecké policie poté uzavřelo, že s ohledem na chybějící náhradní cestovní doklad a následnou složitost přípravy vyhoštění pravděpodobně s leteckou eskortou nelze předpokládané zajištění všech náležitostí k realizaci správního vyhoštění v současné době predikovat. Na základě těchto skutečností vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
14. Soud považuje za nezbytné nejprve zdůraznit, že žalobce ze zákonem a soudní judikaturou vymezených podmínek pro prodloužení zajištění cizince za účelem správního vyhoštění zpochybňoval výhradně délku zajištění. Splnění ostatních podmínek pro vydání napadeného rozhodnutí žalobce nerozporoval, proto se jimi soud nezabýval, když meze soudního přezkumu ve správním soudnictví jsou podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vždy dány tím, jaké žalobní body žalobce uplatní.
15. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu* Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“

16. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že „*hlavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění (§ 124 odst. 3 zákona ... o pobytu cizinců ...), proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, dostupný na www.nssoud.cz). V návaznosti na to Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011-39, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil, že „*správní orgány jsou povinny při rozhodování o prodloužení doby zajištění cizince podle § 124 odst. 3 zákona ... o pobytu cizinců ... důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly. Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Nejsou-li tyto podmínky respektovány, nemá skutková podstata, z níž správní orgán v řízení vychází, oporu v předloženém spisovém materiálu.*“ Soudy rozhodující ve správním soudnictví rovněž setrvale judikují, že nezákonnost rozhodnutí o prodloužení doby zajištění nezpůsobují problémy při získávání náhradních cestovních dokladů, pokud je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný, žalovaný nebyl při přípravě vyhoštění pasivní a zdržení vyhoštění bylo způsobeno výlučně pasivitou orgánů stěžovatelovy země původu v kombinaci s tím, že sám stěžovatel cestoval bez cestovních dokladů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2020, č. j. 1 Azs 143/2020-48, ze dne 13. 2. 2019, č. j. 6 Azs 353/2018-20, ze dne 27. 4. 2016, č. j. 10 Azs 275/2015-40, či ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 Azs 283/2015-62, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
17. V projednávané věci žalovaná v napadeném rozhodnutí popsala, že proces ověřování totožnosti v Indii probíhá ve většině případů cca 60 až 90 dnů od zaslání žádosti, dalších cca 10 až 20 dnů cestuje doklad na Ředitelství služby cizinecké policie a doba k zabezpečení přepravních dokladů (obstarání letenky, zajištění policejní eskorty, komunikace s domovským státem o zpětvzetí cizince) se pohybuje kolem 30 dnů. Tímto popisem žalovaná sice dostala požadavku plynoucímu z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 93/2011-79, nicméně toliko formálně.
18. Podle názoru zdejšího soudu je třeba si uvědomit, že pouhé uvedení jednotlivých úkonů potřebných k realizaci vyhoštění a odhadu jejich časové náročnosti ještě nic nevypovídá o tom, v jaké fázi se v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí proces ověřování totožnosti nacházel, resp. kolik dnů již uplynulo z odhadovaných 60 až 90 dnů trvání procesu ověřování totožnosti. Žalovaná současně na straně 10 napadeného rozhodnutí výslovně konstatovala, že „*... je nutné pro stanovený cíl rozhodnutí zajistit náhradní cestovní doklad. V první řadě pro tento účel musí dojít k ověření totožnosti účastníka řízení, kdy toto ověření bude dotazováno na Zastupitelský úřad České republiky v Indii, který žádost předá kompetentním úřadům Indie, na jejímž základě může příslušný správní orgán požádat o vydání náhradního cestovního dokladu, který je nezbytný pro samotnou realizaci vyhoštění. K tomuto účelu byla s účastníkem řízení sepsována žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu v příslušné jazykové mutaci, která bude zaslána na Ředitelství služby cizinecké policie Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.*

do Prahy. Tento orgán na základě podané žádosti správního orgánu vyhotoví dožádání, které zašle se všemi potřebnými podklady (fotografie cizince, žádost o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu) prostřednictvím poštovní přepravy na Ministerstvo zahraničních věcí České republiky, jehož cestou je dále tato žádost zasílána do dožadovaného státu. Posléze je správní orgán nucen vyčkat reakce dožadovaného státu jeho údajného státního občanství, přičemž doba vydání náhradního cestovního dokladu je různá a nejde jej přesně časově predikovat“ (podtržení doplněno soudem).

19. Soud nepřehlédl, že jednotlivé kroky směřující k ověření žalobcovy identity a následnému vydání náhradního cestovního dokladu jsou uváděny v budoucím čase, tj. že teprve po vydání napadeného rozhodnutí **bude** dotazován Zastupitelský úřad České republiky v Indii, žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu **bude** zaslána na Ředitelství služby cizinecké policie, které poté vyhotoví dožádání a prostřednictvím Ministerstva zahraničních věcí je zašle do Indie. Tento popis podle názoru soudu nasvědčuje tomu, že proces vedoucí k vydání náhradního cestovního dokladu pro žalobce se v době vydání napadeného rozhodnutí nacházel v počáteční fázi. Sečtením odhadované časové náročnosti jednotlivých kroků obsažené v napadeném rozhodnutí soud zjistil, že ověření totožnosti, vydání náhradního cestovního dokladu, jeho doručení do České republiky a zabezpečení přepravních dokladů potrvá 100 až 140 dnů.
20. Nadto je třeba počítat s tím, že průběh realizace správního vyhoštění značně zpomaluje celosvětová pandemie onemocnění COVID-19, jak správně poznamenala žalovaná v napadeném rozhodnutí. Žalovaná však již opomenula tuto skutečnost zohlednit při odhadování časové náročnosti předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění. Podle názoru soudu lze za dané situace očekávat, že se celý proces směřující k vyhoštění žalobce zpomalí, resp. že jednotlivé úkony budou trvat déle, než trvaly v minulosti. Soud se proto domnívá, že reálnými jsou spíše vyšší odhadované hodnoty, tj. celkem zhruba 140 dnů od podání žádosti o vydání náhradního cestovního dokladu do okamžiku, kdy žalobce opustí Českou republiku. Prostým porovnáním této hodnoty s dobou 82 dnů, o kterou bylo žalobcovo zajištění prodlouženo, dospěl soud k závěru, že pokud by se proces ověřování žalobcovy totožnosti nacházel teprve na počátku, prodloužená doba zajištění by nepostačovala k tomu, aby mohl být naplněn účel zajištění, tj. aby mohlo být realizováno správní vyhoštění žalobce.
21. Z výše uvedeného podle názoru soudu jednoznačně vyplývá, že žalovaná musí v rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince nejen uvést výčet předpokládaných kroků potřebných k realizaci vyhoštění a odhad jejich časové náročnosti, nýbrž také musí popsat, v jaké konkrétní fázi provádění těchto kroků se v době vydání rozhodnutí nachází. To však žalovaná neučinila, a z napadeného rozhodnutí tak nelze zjistit, zda prodloužená doba zajištění postačuje k naplnění účelu zajištění (zda je výkon správního vyhoštění v této lhůtě alespoň potenciálně možný), či nikoli. To činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
22. Soud rovněž nepřehlédl, že Ředitelství služby cizinecké policie v přípisu ze dne 16. 12. 2020, č. j. CPR-31445-6/ČJ-2020-930310-T247, sdělilo, že bude žádat Velvyslanectví Indické republiky v Praze o oficiální odpověď a postoj k ověřování totožnosti žalobce, přičemž s ohledem na chybějící náhradní cestovní doklad a následnou složitost přípravy vyhoštění pravděpodobně s leteckou eskortou nelze předpokládané zajištění všech náležitostí k realizaci správního vyhoštění v současné době predikovat. Z tohoto přípisu podle názoru Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soudu vyplývá jednak to, že Ředitelství služby cizinecké policie a žalovaná se liší v tom, s jakými orgány při obstarávání náhradního cestovního dokladu pro žalobce komunikují (Zastupitelský úřad České republiky v Indii a Ministerstvo zahraničních věcí České republiky versus Velvyslanectví Indické republiky v Praze), a jednak to, že ani samotné Ředitelství služby cizinecké policie nedokáže odhadnout, jak dlouho potrvá, než budou zajištěny všechny náležitosti potřebné k vlastnímu vyhoštění žalobce. Soud proto shledal, že v napadeném rozhodnutí popisovaný postup, jak byl výše citován, a odhadovaná časová náročnost jednotlivých úkonů potřebných k realizaci vyhoštění jsou v rozporu s obsahem správního spisu, konkrétně se zmíněným přípisem Ředitelství služby cizinecké policie. V tom spatřuje soud vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

23. Stejnou vadu řízení zjistil soud také v případě tvrzení žalované obsaženého na straně 12 napadeného rozhodnutí, že žalobce uvedl, že se do Indie vrátit může. Nic takového však žalobce při výslechu dne 11. 9. 2020 ani při jiné příležitosti v průběhu správního řízení neuvedl. V tomto směru proto skutkový stav, který vzala žalovaná za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu, resp. je s ním v rozporu, což představuje vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Soud k tomu dodává, že pokud by žalobce skutečně připustil, že se do Indie může vrátit, mohla by se žalovaná spokojit s informací OAMP ze dne 30. 8. 2018 nazvanou Indie – Bezpečnostní a politická situace v zemi jakožto s dostačujícím podkladem pro rozhodnutí. Za situace, kdy žalobce naopak setrvale odmítá návrat do země původu a tvrdí, že mu tam hrozí nebezpečí, měla by si žalovaná opatřit aktuálnější informace o Indii, aby mohla žalobcova tvrzení řádně porovnat se současnými poměry v zemi jeho původu.
24. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu shledal důvodnou a napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. pro vady řízení zrušil. Současně soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, v němž bude žalovaná ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
25. Za situace, kdy bylo napadené rozhodnutí zatíženo výše popsanými vadami, se soud pro nadbytečnost nezabýval ostatními žalobními námitkami, neboť mu nepřísluší předjímat závěry, k nimž dospěje žalovaná v řízení nezatíženém touto vadou.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalovaná neměla ve věci úspěch a žalobce, který byl ve věci úspěšný, náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 20. ledna 2021

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)